

Hana Militká

ČARODĚJ

Hana *Militková*

ČARODĚJ

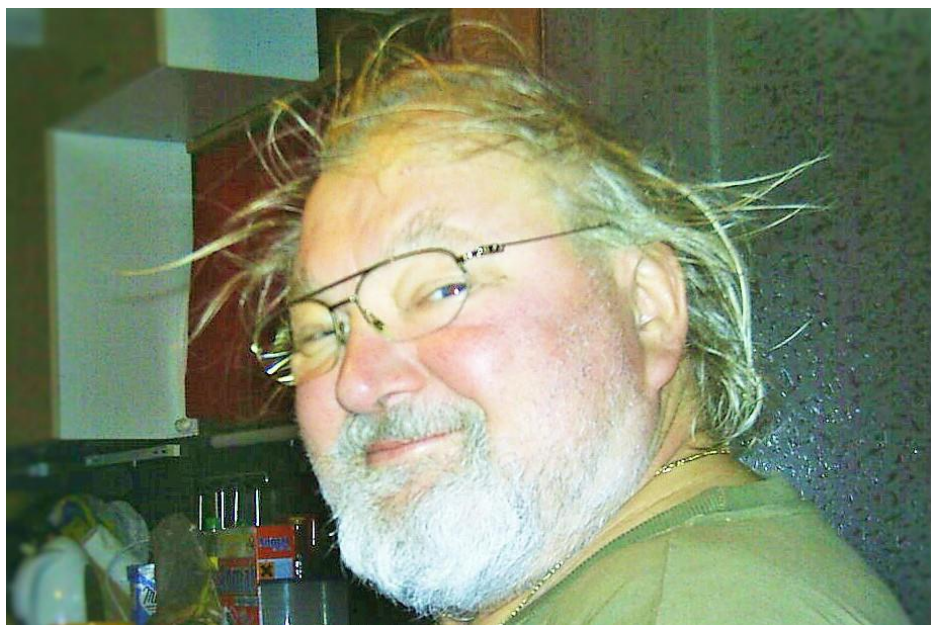
Tváří obálky je **Jiří Militký**,
jemuž zároveň děkuji za inspiraci.

Zvláštní poděkování

patří mému manželovi **Pavlu Červinkovi** za jeho cenné rady,
úžasné umělecké cítění a logické myšlení.

Díky, broučku.

Hra

Kdo si hraje, nezlobí.
Možná je to pravda, kdo to ví?
Mocný vítr, nebo noc tajemná?
Jen aby nebyla zlověstná.

S malou panenkou hraje si slečna.
Jen dokud není příliš svlečená.
Najednou jak když proutkem mávne,
hra přechází v souboj, kdo ho zvládne?

Nakonec dívka sladce podlehne.
Přijde i zítra? Ke mně přilehne?
Nikdo nic neví. Zoufalství se blíží.
Snad mi můj miláček neublíží...

Přijde můj hrdina? Pomiluje mě?
Hlavně, aby mě laskal jemně.
Milenec přichází. S jinou si zahrává.
Začíná drama. Všechno mu nahrává.

Miluj mě, drahoušku, nepřestávej,
na jinou nehleď, ještě nevstávej.
Celou mě zlíbej, znovu pomiluj,
zůstaneš se mnou, navždy můj.

Žádné tě nedám, nepustím tě.
Zůstaňme spolu, prosím tě.
Jinak se něco zlého přihodí.
Zemřeme oba, smrt nás vyprovodí.

Proto mě miluj stále silněji.
Objímej vroucně, ještě pevněji.
Naše láska nás zachrání.
Jinak jsme ztraceni v hledání.

Kontrola

Několikrát si dopis přečetl. Ještě upravil pár slůvek, než byl dokonale spokojený.

Do nóbl kanceláře nakoukla okatá kolegyně Vlastička: „Hod sebou, Jiří. Jdeme na oběd, nebo zase držíš dietu?“

„Já a dietu? S někým si mě pleteš. Sice umím několik jazyků, ale slovo dieta se ani v jednom nevyskytuje.“

„Jdeš nebo jdeš?“ zažertovala.

„Už letím,“ řekl rozladěně, protože si chtěl ještě zkontrolovat důležitý dopis. Zahesloval počítač, aby se k tomu nikdo nedostal. „Škoda, nestihl jsem ho rozeslat,“ pomyslel si. Zadíval se okaté Vlastičce do očí, vzal ji za ruku a utíkali k výtahu.

„Doufám, že budou buchtičky s krémem,“ olízla se Vlasta.

„Dal bych si radši nějakou mořskou rybu a zeleninu.“

„Jíš jako slečinka,“ smála se při vstupu do kantýny.

„Zase guláš!“ zatvářil se otráveně Jiří.

„Co guláš? Dokonce Segedín. Něco sladkého nemají ani omylem. Příště půjdeme do naší oblíbené hospůdky U tří buřtů,“ řekla zasněně.

„To je slovo do pranice. Mají tam nejlepší utopence široko daleko.“

„V pondělí jdeme k buřtíkům, jsi pro?“

„Jasně, co bych si nedal pořádné jídlo našich předků! Ale moment! Kolikátého je v pondělí?“

„Pátého.“

„Musím se omluvit. Beru si pár dní volna.“

„Někam jedeš?“

„Jo, k mámě do kvartýru. Touží po nově vymalované špajzce.“

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Asi týden.“

„To tak dlouho budeš malovat špajz?“

„Spíš z toho vyleze malování celého bytu, jak znám svou mámu,“ vzdychl.

„Klidně zavolej, kdybys potřeboval helfnout. Ráda občas máknu rukama, je to příjemná změna proti práci v kanclu. Občas mi z těch lejster hrabe,“ udělala šílený ksicht.

Vyprskl smíchy. Málem létaly vzduchem kousky zeli segedínu: „Teda s tebou je někdy sranda, to se ti musí nechat.“

„Když se nudíš, zavolej tetě Vlastě! Všechny rozesměje, všechny pobaví. Jen si hlídejte drahé šperky, ať vás jich nezbaví.“

„Páni, ty máš slogan jako nějaká kejklířka!“

„Jo, učím se dělat kouzla, miluju magii od dětství,“ přiznala Vlasta.

„Jak bude trochu času, musíš mě vzít do učení.“

„Tebe baví čarovat?“

„Pár kouzel se vždycky hodí,“ usmál se Jiří.

„Až budeš mít čas, řekni. Naučím tě všechno, co umím a možná trochu víc,“ laškovala.

Rád se koukal Vlastě do očí. Měly zvláštní modrozelenou barvu. „Jeden by se v nich raz dva utopil,“ uvědomil si.

„Po obědě jak po vejprasku, říkávala moje babička,“ smála se při odchodu. „Dáme u mne kafe?“ navrhl.

„Rád bych, ale mám rozdělanou práci. Někdy příště,“ loučil se u svých dveří.

„Jen aby...“

Nerada se vrátila sama do kanceláře: „Proč jen mi stále unikáš, Jiříku? Co přede mnou skrýváš? Jsi bezva. Určitě by nám to klapalo,“ nemohla se soustředit. „Musím si dát kafe. I když ho nerada piju sama. Ach jo, proč jen mě přitahují takoví problematictí jedinci? Asi je to ve mně. Vidlák z Hnojníka mě moc nebere. Možná jsi, Jiříčku, jen obyčejná kancelářská síla. Proč mě přitahuješ jako nějaká záhada vesmíru? Asi na to nikdy nepřijdu.“

Jiří se vrátil z neslavného oběda a pustil se znovu do čtení rozpracovaného textu. Velmi pečlivě zvážil každé slovo. Přeložil celý text do perfektní angličtiny.

Otevřel tajnou zásuvku důmyslně ukrytou v psacím stole. Vyndal seznam adresátů a podrobně ho zkoumal. Po chvíli přemýšlení zapsal na obálky adresy.

Cesta

Cestou z práce se Jiří stavil na poště. Rozeslal důležité dopisy doporučeně.

„Za pár dní je adresáti obdrží,“ pomyslel si. „Mám nejvyšší čas vyrazit.“

Doma se příliš nezdržel. Měl sbaleno.

„Beru si jen pár nejnnutnějších věcí. Nezdržím se déle, než deset dní.“

Vyjel z Prahy směrem na Mladou Boleslav.

„Stavím se někde na večeri,“ rozhodl se. Zastavil u pumpy. Dal si s chutí svíčkovou, jen ji musel zapít limonádou.

Sotva usedl za volant, spatřil krásnou blondýnu v minisukni, jak tankuje benzín. Měl silný dojem, že ji zná. Chtěl se k ní rozběhnout a přivítat se. V poslední chvíli si to však rozmyslel. „Určitě se pletu, tuhle dívku neznám. Kdybych se k ní vrhl, mohla by si myslet, že blázním.“

Ještě několikrát se ohlédl, když odjížděl a míjel ji.

„Je to nesmysl, určitě ji neznám.“

Trochu ho celá záležitost vykolejila. Za chvíli se však věnoval přípravám na zítřek. Nesmí nic opomenout, nic nechat náhodě.

Cesta ubíhala bez problémů. Na dívku u pumpy zapomněl.

Po levé straně minul Kotel a Kotelní jámy, projel Růženčinou zahrádkou. Ještě za světla dorazil na místo. Zastavil u nenápadné

boudy. Její zevněšek nenapovídal nic o rozlehlosti a komfortním vybavení.

Vystoupil z auta, rozhlédl se a zhluboka nadechl čerstvý vzduch.

Vždycky se obdivoval těmto nádherným končinám. Miloval hory, Krkonoše obzvlášť.

Přípravy

Vstoupil do budovy a přesvědčil se, že je všechno v pořádku. Nikde nebyly žádné známky cizího vniknutí. Prohlédl všechna nahraná videa. Speciálním programem zjistil během okamžiku, kdo se kdy pohyboval v těchto prostorách. Viděl sebe, jak před časem opouští budovu a před chvílí do ní vstoupil.

Pak se zarazil.

Obraz se zastavil na nějakém nepatrném pohybu.

Pěčlivě zkoumal, o co jde. Teprve po chvíli si všiml, že v hale proletěla můra.

Jeho napětí se uvolnilo a rozesmál se.

„Takové vetřelce ještě snesu. Běda, kdyby se sem někdo vloupal. Asi by se odtud ve zdraví nedostal.“

Prohlédl si na videu, kde vetřelec usedl. Šel do haly a za závěsem našel spící můru. Opatrně ji vzal do dlaně. Stiskl tlačítko na dálkovém ovládní a otevřelo se okno. Vypustil můru oknem ven: „Leť odtud daleko, važ si své svobody. Tady by tě nic dobrého nečekalo.“

Chvíli se vykláněl z okna, sledoval šerící se krajinu, obdivoval panorama Krkonoš. Zhluboka vdechoval silný čistý vzduch: „Takové ovzduší nám v Praze chybí,“ povzdechl.

Zavřel okno. Vrátil se do své pracovny plné počítačové techniky, přístrojů a obrazovek. Znovu si prohlédl celou budovu. Všechno bylo v pořádku, nikdo nerušil jeho samotu.

Náhle někdo zazvonil u hlavních vrat.

Pohlédl na obrazovku. Překvapením mu vyschlo v krku.

„Co to má znamenat? To je přece ta kočka od benzínky. Sledovala mě? Vůbec o tom nevím,“ pomyslel si rozpačitě.

Chvíli trvalo, než se ozval: „Kdo jste a co si přejete?“

„Jmenuji se Eva Lingström. Co si přeji, vám sdělím osobně. Určitě ne do nějakého mluvítka. Musím být přesvědčená, že mluvím s tím správným mužem.“

„Kdo vás posílá?“

„Jak víte, že mě někdo posílá? Možná jsem jen zoufalá zbloudilá duše, která potřebuje v této nehostinné krajině někde přespat.“

„Dobrá, pojdte dál, promluvíme si.“

Brána se pomalu otevřela.

Váhavě vešla na dvůr. Přiblížila se k hlavnímu vchodu. Tiše cinkly dveře a pootevřely se. Vstoupila a zůstala ve vchodu. Venkovní dveře se zavřely, další se neotevřely.

„Co máte v zavazadle?“ uslyšela.

„Co bych měla? Noční košili, věci na převlečení, plavky, spodní prádlo.“

„Co ještě?“

„Náhradní boty.“

„A v kabelce?“

„Doklady, telefon, Zvací dopis...“

„Máte Zvací dopis? Od koho?“

„Jak to mám vědět? Napsat se tam mohl kdokoliv. Domnívám se, že je tam vaše jméno.“

„Pomalu ho vyndejte a ukažte.“

„Dobře. Tady..., kam ho mám ukázat?“

„To stačí, prohlédnu si ho později osobně. Prosím, pojdte dál, vítám vás. Přijela jste brzy.“

„Zdejší kraj stojí za výlet. Měla jsem moc práce, pak mi jedna záležitost odpadla. Chci si zítra a pozítří vyslápnout na túru. Podle mého předpokladu zde musí někdo být dřív, než přijedou hosté.“

„Vstupte.“

Dveře nečekaně vrzly.

Trhla sebou: „Co to bylo?“

„Toho si nevšímejte, musím zavolat údržbáře.“

„Překvapuje mě, že zde máte nějaké nedostatky. Čekala bych perfektní stav.“

„Chápu. Vstupte do osvětlených dveří. Pak doleva, po schodech nahoru a vpravo je váš pokoj. Udělejte si pohodlí. Jídlo ještě nefunguje. Musíte si zajít na jídlo někam jinam.“

„Mám s sebou něco k večeři, nedělejte si starosti. Půjdu dnes brzy spát. Zítra vstanu časně a vyrazím na výlet.“

„V kolik hodin?“

„Počítám, že se vzbudím kolem šesté. Nejpozději za hodinu se vydám po okolí.“

„Dobrá. Beru na vědomí.“

Vstoupila do perfektně zařízeného pokoje. Měl asi dvacet pět metrů čtverečních s luxusní koupelnou. Hlavní místnosti vévodila pohodlná velká postel i gauč. Velká skříň se skrývala v předsínce.

V tu dobu Jiří zvedl telefon, aby si ověřil identitu návštěvnice.

„Tady Georg Merry,“ řekl do telefonu. „Omlouvám se, že volám tak pozdě. Objevila se nečekaná osoba. Uvedla jméno Eva Lingström. Prý má Zvací dopis. Zdálky jsem ho viděl. Víte o tom něco?“

„Mám dojem, že je vybraná radou nejvyšších, aby se zúčastnila Zkoušky. Jedná se o talentovanou mladou ženu, která by byla velkou posilou do nejvyšších struktur. Něco se vám snad nelíbí?“ zeptal se hlas nevlídně.

„Ne, tím pádem je všechno v pořádku. Jen jsem o ní nevěděl. Vůbec mi nevadí, vypadá sympaticky. Snad s ní nebude žádný problém.“

„Určitě ne. Je spolehlivá,“ řekl přesvědčivě. „Tedy, pokud vím,“ doplnil pak neurčitě.

„Dobrá. Promiňte, že jsem rušil.“

„Nic se nestalo. Chodím spát později.“

„Děkuji, že jste mi celou věc objasnil.“

Sotva skončil hovor, hluboce se zamyslel. Pak si několikrát pustil celý rozhovor.

„Něco se mi v tom nelíbí, ale nevím co. Možná mě jen rozhodilo, že přišla nečekaně. Nemiluju taková překvapení.“

Pak se usmál: „Stejně mám dojem, že ji dávno znám. Někdy se takový pocit dostaví, člověk ani neví proč. Vypadá dobře. U

pumpy jí to taky seklo. Uvidíme, jestli nepřináší komplikace.“ Tím pro dnešek pustil celou záležitost z hlavy.

Angličan lord Harry Mallory

Lord Harry Mallory se oblékal. Zkontroloval v zrcadle svůj perfektní vzhled.

Zaslechl zvonek u dveří.

„Jean, jdi otevřít! Musím tě o každou maličkost prosit?“

„Už běžím, sire Harry!“

„Kdo to byl?“ ještě si upravoval knír.

„Jen pošťák. Přinesl nějaký doporučený dopis.“

„Pro koho?“

„Pro vás.“

„Od koho? S tebou je čím dál těžší domluva. Kdyby můj otec na smrtelné posteli tak nelpěl na tom, abych tě nechal dosloužit, dávno bych si pořídil jiného, samozřejmě mladšího komorníka. Kdo nám píše?“ zeptal se rozmrzele.

„Nějaký evropský úřad.“

„To počká. Pokud se nejedná o naši drahou Anglii, všechno počká. Připomeň mi to večer, až se vrátím z klubu.“

„Vaše lordstvo přijde před půlnocí?“

„To sotva... Přečtu si to zítra ráno. Připrav mi ten papír k snídani.“

„Nic jiného snídat nebudete?“ zeptal se udiveně Jean.

„Co to meleš? Tvůj mozek už nepracuje? Bože, čeho já se ještě dočkám? Nevím, proč na tobě můj otec tak lpěl? Věděl, kolik je ti let? Vždyť jsi starší, než můj táta. Proč si neužíváš důchodu?“

„Žádný nemám,“ pronesl tiše Jean.

„Nesmysl. Každý má nárok na důchod.“

„Váš otec mi ho neplatil.“

„No, to bylo mezi vámi. Nedokážu napravit všechny křivdy světa.“

„Jistě.“

„Pane Bože, to je hodin. Nezdržuj mě. Zase nestihnu první partičku pokeru. S tebou je tedy výprava! Příště se musíš víc snažit,“ pokáral sluhu a vyrazil k limuzíně před domem.

„Dobrý den, lorde Harry.“

Lord jen kývl, nesnažil se řidiči odpovědět.

„Jako obvykle do klubu?“

Lord opět kývl.

„Zase má svůj den,“ uvědomil si řidič Tom.

Po chvíli jízdy pronesl: „Jsme na místě, lorde Harry.“

Lord beze slova vystoupil a zamířil do svého klubu.

„Kde jsi? Právě jsme si říkali, že snad ani nepřijdeš,“ vítal ho přítel Henry.

„Nemůžu vás tu nechat samotné, co byste si beze mne počali?“ usmál se dnes poprvé lord Harry.

„No právě!“ zasmál se přítel Henry.

„Začínáme!“ rozhodl bankéř.

Hru přerušili jen na hodinku kvůli čaji o páté.

„Jsi dnes nějaký zasmušilý, něco tě trápí?“ zeptal se Henry.

„Ani ne, jen obvyklé nesmysly s komorníkem. Zdědil jsem ho a nemám to srdce nedodržet slib, který ze mne vymámil otec na smrtelné posteli. Nevím, co si počít. Neumí ani přijmout telefon, vyřídít s pošťákem rekomando. Prostě mě obtěžuje.“

„Měl by sis pořídit manželku, ta nikomu nic neslíbila, poradila by si s takovým stařešinou jedna dvě.“

„Nejsem si jistý, zda je to nutné. Přece se nebudu ženit kvůli komorníkovi. Kdo to kdy slyšel? Takový personál má být neviditelný. Sloužit a nepřekážet. Kde jsou ty časy, kdy jsme se mohli spolehnout na kvalitní služby neviditelných,“ vzdychl lord.

„Taky to můžeš udělat jako já. Všechny jsem vyházel. Mám klid. Když potřebuju uklidit, přivedu si nějakou štramandu. Půl dne uklízí, a pokud mě ještě vzruší, dostane výplatu v naturáliích,“ smál se Henry.

„Něco na tom je. Místo abys zaplatil za úklid a ještě za sex, máš všechno zadarmo. Hlavní je, aby si tě některá nevyhlídla a nedala tip nějakým pobudům. Kdyby tě vykradli, přišel bys asi o víc, než pár honorářů za úklid. Je mi jasné, že jsi na tom dobře, co se týče sexu. Dámy by měly platit tobě,“ konečně se lord od srdce zasmál.

„Jo, máš pravdu. Člověk není nikdy dost ostražitý. Ani letité služebnictvo nemusí být stoprocentně spolehlivé.“

„Je to tak. Napadlo mě, že komorníkovi Jeanovi dám nějaký utrech do čaje. Ale přece si s ním nebudu špinit ruce. Co kdyby to vyšlo najevo? Dokonalý zločin neexistuje.“

„Možná by to chtělo najmout profesionála.“

„Může vydírat. Všechno má svá úskalí.“

„Sám bys to taky dokázal.“

„Možná. Ale můžu něco přehlédnout. Třeba mi zrovna upadne vlas a nějakí štourálci ho najdou,“ namítl lord.

„Myslíš detektivy? Ti jsou někdy neodbytní jak obtížný hmyz. Měli bychom mít nějaká privilegia. Proč mají pátrat v naší domácnosti? Umíme si pořádek udělat sami,“ řekl rezolutně Henry.

Po čajové pauze se vrátili ke hře.

Lord Harry vyhrával.

Nastal čas večeře.

Pustil se s vervou do jídla.

„Vidím, že ti vyhládlo,“ usmál se Henry.

„Máš pravdu. Moje výhry mi spravily náladu. Přijdu domů a udělám s tím domovníkem krátký proces.“

„Jak se vlastně jmenuje?“

„Ani nevím. Když s ním musím prohodit slovo, říkám mu Jean.“

„Dáme si po večeři něco ostřejšího, co ty na to?“ zeptal se Henry.

„Určitě. Nebo si vzpomenu, co mám doma za blba a zase mě popadne amok.“

Chvíli seděli, popíjeli Whisky a debatovali o životě.

„Pánové, pokračujeme!“ upozornil bankéř.

„Jednoho by tady uhnali. Budu asi přemýšlet o jiném klubu,“ brblal lord.

„Nebyla by to škoda? Je tady docela fajn. Až na to věčné honění do hry. S tím máš pravdu,“ podotkl Henry.

Oba se přemístili k hracímu stolu.

Lord opět vyhrával.

K ránu zářil jako měsíček v úplňku nejen velkou výhrou, kterou za večer získal, ale i výborným alkoholem, kterého si dopřával bez omezení.

V brzkých ranních hodinách se rozloučili a každý odjel domů.

Na lorda čekal celou noc jeho osobní šofér.

Spatřil svého pána, běžel mu otevřít dveře, uctivě smekl a opatrně ho zavezl domů. Bylo vidět, že lord má pro dnešek dost. „Asi celý den do pozdního odpoledne prospí,“ pomyslel si s lítostí. Sám by potřeboval aspoň týden, aby dohnal všechny zbytečně probdělé noci při čekání na něho.

„Vítám vás, můj pane,“ šveholil ve dveřích majordomus Jean.

„Dobry.“

„Můžu vám nabídnout snídani?“

„No, možná. Co máme?“

„Jako vždy, ovesnou kaši, čerstvý džus, vajíčka, šunku, uzenou rybu, co jen ráčíte.“

„Trošku čaje,“ zabručel.

„Snídaně je připravena, raďte do jídelny.“

Při pití čaje usnul.

„Vaše lordstvo nebude jíst?“ zeptal se Jean.

„Ne, stačilo,“ probudil se lord.

„Mám k vám velikou prosbu,“ řekl hlasitě sluha.

„Co se zase děje? Vy si nedáte pokoj...“

„Jde o pouhou maličkost. Mám dojem, že ve sklepeš nám začíná prosakovat největší sud s vínem. Velmi bych si považoval toho, kdybyste se tam ráčil osobně podívat a rozhodl, co máme učinit.“

„Bože, zrovna teď?“

„Už se zdá, že prosakuje a mohou vzniknout závažné škody jak na kvalitě, tak na množství vína.“

„Tak jdeme!“ rozhodl vztekle.

Vstoupili do sklepa, Jean ho zavedl k největšímu sudu.

„Žádné prosakování nevidím!“ vykřikl vztekle lord.

„Kdybyste se ráčil nahnout, uvidíte tu spoušť,“ řekl Jean. Lord se předklonil a díval se pod sud.

Náhle se mu zatmělo před očima.

Upadl.

Odpoledne volal šofér, jestli zase jeho lordstvo pojedou do klubu.

„Dnes ne. Beru si čtrnáct dní volno. Nebudu vás potřebovat.“

„Děkuji vám, lorde. Nejste nachlazený? Nemám zajet pro nějaké léky? Nebo pro lékaře?“

„Ne, jsem v pořádku. Budu-li potřebovat, dokážu si lékaře obstarat. Ať vás tady aspoň dva týdny nevidím. Pak se ozvu. Dřív jezdit nemusíte.“

„Děkuji, jak si přejete.“

Šofér byl v rozpacích. Natankoval plnou nádrž, zaparkoval auto v garáži a vydal se na metro.